

РЕШЕНИЕ

№ 6591

гр. София, 07.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **4800** по описа за **2022** година докладвано от съдия Радина Карамфилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Комисията за защита на потребителите срещу решение № 20013219 от 07.02.2022 г. постановено по н.а.х.д. № 6486 по описа за 2019 г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 133 състав. С решението съдът е отменил наказателно постановление № К-0049450 от 16.01.2019 г., издадено от Директор Регионална дирекция за областите С., Софийска, К., П. и Б. със седалище [населено място] към главна дирекция „Контрол на пазара“ при Комисията за защита на потребителите, с което на „Сънрей Профешънъл“ ЕООД, на основание чл. чл.210а от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 5 000 лв. за нарушение на чл.68в, във вр. с чл.68г, ал.4 вр. чл. 68ж, т. 4 предложение 2 от ЗПП.

Касаторът сочи, че обжалваното съдебно решение е постановено в нарушение на материалния закон и е необосновано. Твърди, че съставът на нарушението е осъществен, безспорно се установяват извършването на деянието и нарушителят. По поддържаните с жалбата аргументи се иска отмяна на атакувания съдебен акт и постановяване на нов, с който наказателното постановление, като правилно и законосъобразно да бъде потвърдено. Претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение, като наред с това е направил и възражение за прекомерност по реда

на чл. 78, ал. 5 от ГПК на евентуално претендирано адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание, касаторът редовно призован не се представлява. Депозирана е по делото молба от страна на процесуалния представител на касатора, в която е взето становище по същество на спора.

Ответникът по касационната жалба – „Съррей Профешънъл“ ЕООД, се представлява от адв. С., който в съдебно заседание поддържа становище за неоснователност на касационната жалба, поддържа представя отговор на касационната жалба и моли да бъде същата да не бъде уважена. Изложени са и доводи, че е изтекъл абсолютния давностен срок. Претендира разности за две съдебни инстанции по реда на чл. 38 от ЗА.

Представителят на Софийска градска прокуратура, моли производството да бъде прекратено поради изтекла погасителна давност.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, XXII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна. а решението на СРС правилно, но по съображения различни от сочените в него.

Съгласно чл. 218 от АПК съдът обсъжда само посочените в жалбата пороци, като за валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното решение с материалния закон, съдът следи служебно.

Районният съд, като е възприел фактите по делото, противно на отразените в АУАН и в наказателното постановление е обосновал в мотивите си изводи, че с обжалваното НП отговорността на търговеца е ангажирана незаконосъобразно.

Независимо от изложените в решението мотиви за отмяна на наказателното постановление, настоящата инстанция счита, че същото, доколкото отменя постановлението, следва да бъде оставено в сила и поради изтекла абсолютна давност. Към момента на постановяване на решението на въззивната инстанция е изтекла предвидената в закона абсолютна давност. Поради горното настоящият състав намира, че следва да бъдат изложени аргументи само и единствено относно прилагането на института на абсолютната погасителна давност и аргументи относно изтичането ѝ.

Съгласно чл. 11 от ЗАНН, който препраща към НК по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, препраща и към института на абсолютната давност. Изтичането на абсолютната давност е именно от кръга обстоятелства, изключващи отговорността, т.е. по отношение на тях, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, следва да се прилагат правилата на НК.

Във връзка с давността ЗАНН дава конкретна уредба в два случая: по отношение на изпълнение на наказанието по влезнал в сила административно наказателен акт (чл. 82 от ЗАНН) и в разпоредбите на чл. 34 от ЗАНН що се отнасят до административно наказателното производство в частта, която се развива пред административно

наказващия орган, с оглед осигуряването на бързина и невисящност на производство, което в много голяма степен засяга правната сфера на лицата. В разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и 3 от ЗАНН са предвидени сроковете, с изтичането на които не може вече да се образува административно – наказателно производство пред административно наказващия орган. Що се отнася до съдебната фаза на административно наказателното производство, спрямо нея, изрична уредба в ЗАНН не се съдържа, като по силата на препращащата норма на чл.11 от ЗАНН, в този случай се прилагат разпоредбите за давността и абсолютната давност по НК.

В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание”, чл. 79 предвижда, че наказателното преследване се изключва когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на две години за всички други наказания с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея. В конкретния случай административно наказателно производство е образувано. Разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК е предвидила обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В посочената разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл.80 ал.1, а в настоящия случай т.5 от този член от НК). В конкретния случай давността е три години, а абсолютната давност - четири години и половина от момента на извършване или довършване на нарушението.

В конкретния случай в НП, като дата на извършване на административното нарушение изрично е посочена датата 11.04.2018 г., която дата е приета като дата на извършване на нарушението и от СРС, поради което срокът на абсолютната давност за реализиране на административнонаказателната отговорност е изтекъл съответно на 11.10.2022 г. – обстоятелство, което е настъпило след постановяване на въззивното съдебно решение, след проведеното на 07.10.2022 г. касационно съдебно заседание, но в срока за постановяване на съдебния акт.

С оглед описаното, настоящият състав намира, че първоинстанционното решение, с което е отменено НП е правилно като краен резултат и по тази причина следва да бъде оставено в сила.

По разноските по производството:

При този изход на спора право на разноски притежава ответника по касация. Съдът намира обаче, че не последният не следва да бъдат присъждани разноски за процесуално представителство по реда на чл. 38 ЗА, доколкото последната предвижда безплатно оказване на адвокатска помощ и съдействие за три отделни категории лица: 1. лица, които имат право на издръжка; 2. материално затруднени лица; 3. роднини, близки или на друг юрист. Съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 2 ЗА, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, като съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 ЗА и осъжда другата страна да го заплати. За уважаване на искането по чл. 38, ал. 2 ЗА обаче следва да се представи договор за правна защита и съдействие, в който да е отразено осъществяване на безплатна адвокатска помощ, както и да липсват данни, опровергаващи това обстоятелство и да е налице отговорност на насрещната страна за разноски. В настоящият случай такъв договор по делото не е представен с посочване

на конкретна хипотезата на чл. 38, ал.2 от ЗА.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо, вр. ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София-град, XXII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20013219 от 07.02.2022 г. постановено по н.а.х.д. № 6486 по описа за 2019 г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 133 състав.

ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: